

Եղիշե Չարենց

Իրիկուն Էր

Իրիկուն Էր: Իրիկնային տրտմության
Հուշն Էր հյուսվում մայրամուտի մի երագ:
Դու հարագատ ու մոտ Էիր ինձ այնքան՝
Քո աչքերով իրիկնային, ցողաթաց...

Քո աչքերի ու երկնքի կամարում
Ճառագայթները, այնքան հե՛զ, այնքան ջի՛նջ,
Ճախրում Էին, հոգևարում ու մարում՝
Համբուրելով ծիածանը ամոքիչ...

Եվ լույսերը, որ ճախրեցին ու անցան,
Իրիկնային ժպիտի մեջ այն վերջին
Անրջացած, երագ դարձած սրբացան,
Որպես դենքը քո լուսավոր իմ հոգին...